

Sygnatura akt VI Ka 665/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 września 2021 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Arkadiusz Łata

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Adama Szewca

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2021 r.

sprawy **J. W., syna J. i J.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 czerwca 2021 r. sygnatura akt IX K 1252/20

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ż. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 665/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 7 czerwca 2021 roku - sygn. akt IX K 1252/20

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia**0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.0.1.Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**1.Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

o.1.Ustalenie faktów

o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

o.1.Ocena dowodów

o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony J. W. działał z zamiarem przywłaszczenia rzeczy, podczas gdy z zeznań świadka A. B. oraz wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wynika, że miał on na celu oddanie cykliniarki właścicielce.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd I instancji prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie zgodnej ze wszelkimi regułami procesowymi analizie oraz ocenie, wyprowadzając zasługujące na pełną aprobatę wnioski końcowe. Nie popełniono przy tym błędów w ustaleniach faktycznych, jak również żadnych uchybień formalnych, mogących stanowić podstawę do odmiennego</p>		

rozstrzygnięcia, co do istoty sprawy lub też uchylenia zapadłego wyroku oraz przekazania sprawy do rozpoznania ponownego. Nie naruszono również w żadnym stopniu prawa materialnego.

Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego zaprezentowany w części sprawozdawczej zaskarżonego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mieści się całkowicie w ramach oceny swobodnej, nie zaś dowolnej. Wskazano tu na jakich dowodach oparte zostały ustalenia faktyczne, dlaczego dowodom tym dano wiarę, a także należyte wytłumaczono z jakich przyczyn i w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarygodność, w jakich zaś i dlaczego - wiary tej im odmówiono.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego, a także do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Ponadto, wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności, choć stosunkowo surowa nie zawiera cech represji nadmiernej i za rażąco oraz niewspółmiernie surową uchodzić nie może.

W pierwszym rzędzie, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie całkowicie przekonywał, że J. W. swym zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 279 § 1 kk - w wariantcie podstawowym (przełamując przeszkodę uniemożliwiającą dostęp

<p>osób trzecich do ruchomości pokrzywdzonej oraz dokonując zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należącej do M. J.) , nie zaś uprzywilejowanym, ani też żadnego innego czynu zabronionego pod groźbą kary, a w szczególności wykroczenia z art. 127 kw.</p> <p>Bliżej w tych wszystkich materiałach w tytule : "utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji" (punkt 5.1.1.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania przy przyjęciu, że zachowanie oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 127 kw, a brak jest żądania ścigania pochodzącego od osoby pokrzywdzonej.</p> <p>Przyznanie obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem II instancji, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do modyfikacji zaskarżonego wyroku i odmiennego rozstrzygnięcia sprawy, co do istoty w kierunku postulowanym przez apelującego. Równocześnie brak podstaw do oceny zachowań oskarżonego jako wykroczenia z art. 127 kw. Obrońca zasadnie natomiast domaga się przyznanie od Skarbu Państwa na swoją rzecz nieuiszczonych kosztów obrony J.</p>		

<p>W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym i jedynie z tej przyczyny Sąd Okręgowy wskazał, że wniosek obrońcy jest (w ogólnej ocenie) zasadny częściowo.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na wadliwym uznaniu, że czyn oskarżonego J. W. nie stanowi wypadku mniejszej wagi, co spowodowało orzeczenie wobec niego kary rażąco niewspółmiernie surowej, podczas gdy należyte uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności powinno skutkować zastosowaniem przepisu art. 283 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd I instancji prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie zgodnej ze wszelkimi regułami procesowymi analizie oraz ocenie, wyprowadzając zasługujące na pełną aprobatę wnioski końcowe. Nie popełniono przy tym błędu w ustaleniach faktycznych, jak również żadnych uchybień formalnych, mogących stanowić podstawę do odmiennego rozstrzygnięcia, co do istoty sprawy lub też uchylecia zapadłego wyroku oraz przekazania sprawy do rozpoznania ponownego. Nie naruszono również w żadnym stopniu prawa materialnego.</p> <p>Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego zaprezentowany w części</p>		

sprawozdawczej zaskarżonego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mieści się całkowicie w ramach oceny swobodnej, nie zaś dowolnej. Wskazano tu na jakich dowodach oparte zostały ustalenia faktyczne, dlaczego dowodom tym dano wiarę, a także należyte wytłumaczono z jakich przyczyn i w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarygodność, w jakich zaś i dlaczego - wiary tej im odmówiono.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego, a także do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Ponadto, wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności, choć stosunkowo surowa nie zawiera cech represji nadmiernej i za rażąco oraz niewspółmiernie surową uchodzić nie może.

W pierwszym rzędzie, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie całkowicie przekonywał, że J. W. swym zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 279 § 1 kk - w wariancie podstawowym (przełamując przeszkodę uniemożliwiającą dostęp osób trzecich do ruchomości pokrzywdzonej oraz dokonując zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należącej do M. J.) , nie zaś uprzywilejowanym, ani też żadnego innego czynu zabronionego pod groźbą kary, a w szczególności wykroczenia z art. 127 kw.

<p>Bliziej w tych wszystkich materiach w tytule : "utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji" (punkt 5.1.1.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Brak konkretnie sformułowanego wniosku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego - tj. przepisu art. 279 § 1 kk poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia "włamanie" i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona tego przestępstwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd I instancji prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie zgodnej ze wszelkimi regułami procesowymi analizie oraz ocenie, wyprowadzając zasługujące na pełną aprobatę wnioski końcowe. Nie popełniono przy tym błędów w ustaleniach faktycznych, jak również żadnych uchybień formalnych, mogących stanowić podstawę do odmiennego rozstrzygnięcia, co do istoty</p>		

sprawy lub też uchylenia zapadłego wyroku oraz przekazania sprawy do rozpoznania ponownego. Nie naruszono również w żadnym stopniu prawa materialnego.

Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego zaprezentowany w części sprawozdawczej zaskarżonego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mieści się całkowicie w ramach oceny swobodnej, nie zaś dowolnej. Wskazano tu na jakich dowodach oparte zostały ustalenia faktyczne, dlaczego dowodom tym dano wiarę, a także należyście wytłumaczono z jakich przyczyn i w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarygodność, w jakich zaś i dlaczego - wiary tej im odmówiono.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego, a także do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Ponadto, wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności, choć stosunkowo surowa nie zawiera cech represji nadmiernej i za rażąco oraz niewspółmiernie surową uchodzić nie może.

W pierwszym rzędzie, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie całkowicie przekonywał, że J. W. swym zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 279 § 1 kk - w wariantcie podstawowym (przełamując przeszkodę uniemożliwiającą dostęp osób trzecich do ruchomości

<p>pokrzywdzonej oraz dokonując zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należącej do M. J.) , nie zaś uprzywilejowanym, ani też żadnego innego czynu zabronionego pod groźbą kary, a w szczególności wykroczenia z art. 127 kw.</p> <p>Bliżej w tych wszystkich materiałach w tytule : "utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji" (punkt 5.1.1.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania przy przyjęciu, że zachowanie oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 127 kw, a brak jest żądania ścigania pochodzącego od osoby pokrzywdzonej.</p> <p>Przyznanie obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem II instancji, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do modyfikacji zaskarżonego wyroku i odmiennego rozstrzygnięcia sprawy, co do istoty w kierunku postulowanym przez apelującego. Równocześnie brak podstaw do oceny zachowań oskarżonego jako wykroczenia z art. 127 kw. Obrońca zasadnie natomiast domaga się przyznanie od Skarbu Państwa na swoją rzecz nieuiszczonych kosztów obrony J. W. z urzędu w postępowaniu</p>		

odwoławczym i jedynie z tej przyczyny Sąd Okręgowy wskazał, że wniosek obrońcy jest (w ogólnej ocenie) zasadny częściowo.

1.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
1.ROZSTRZYGNIĘCIE	SĄDU
ODWOŁAWCZEGO	
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
1. uznanie oskarżonego J. W. za winnego tego, że w dniu 8 października 2020 roku w G. przy ulicy (...) pokonała zabezpieczenie przed kradzieżą poprzez zdemontowanie desek oraz wypchnięcie okna piwnicznego i w ten sposób dostał się do wnętrza domu jednorodzinnego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia cykliniarkę marki L. o wartości 2.000 złotych należącą do M. J., czym wyczerpał znamiona występku z art. 279 § 1 kk i skazanie go za to - na mocy art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;	
2. orzeczenie wobec oskarżonego - na mocy art. 45 § 1 kk - przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 400 złotych;	
3. zaliczenie oskarżonemu - na mocy art. 63 § 1 kk - na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania w sprawie od godziny 18.00 w dniu 28 października 2020 roku do godziny 12.37 w dniu 29 października 2020 roku - tj. jeden dzień.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd I instancji prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie zgodnej ze wszelkimi regułami procesowymi analizie oraz ocenie, wyprowadzając zasługujące na pełną aprobatę wnioski końcowe. Nie popełniono przy tym błędów w ustaleniach faktycznych, jak również żadnych uchybień formalnych, mogących stanowić podstawę do odmiennego rozstrzygnięcia, co do istoty sprawy lub też uchylenia zapadłego wyroku oraz przekazania sprawy do rozpoznania ponownego. Nie naruszono również w żadnym stopniu prawa materialnego.

Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego zaprezentowany w części sprawozdawczej zaskarżonego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mieści się całkowicie w ramach oceny swobodnej, nie zaś dowolnej. Wskazano tu na jakich dowodach oparte zostały ustalenia faktyczne, dlaczego dowodom tym dano wiarę, a także należycie wytłumaczono z jakich przyczyn i w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarygodność, w jakich zaś i dlaczego - wiary tej im odmówiono.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego, a także do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Ponadto, wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności, choć stosunkowo surowa nie zawiera cech represji nadmiernej i za rażąco oraz niewspółmiernie surową uchodzić nie może.

W pierwszym rzędzie, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie całkowicie przekonywał, że J. W. swym zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona występkę z art. 279 § 1 kk - w wariantcie podstawowym (przełamując przeszkodę uniemożliwiającą dostęp osób trzecich do ruchomości pokrzywdzonej oraz dokonując zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należącej do M. J.), nie zaś uprzywilejowanym, ani też żadnego innego czynu zabronionego pod groźbą kary, a w szczególności wykroczenia z art. 127 kw.

W badanym przypadku nie ulegało oczywiście wątpliwości, iż oskarżony znał dobrze pokrzywdzoną i okresowo u niej "pomieszkiwał", co jednak w

najmniejszym stopniu nie zmieniało faktu, że budynek był dla niego "cudzy", gdyż W. nie dysponował jakimkolwiek do niego tytułem prawnym. Identycznie i z podobnych powodów rzeczami cudzymi w sensie ustawy karnej pozostawały wszelkie ruchomości zgromadzone w tymże domu . Z całą pewnością W.nie miał zarazem pochodzącego od J. umocowania do swobodnego dysponowania (w znaczeniu rozporządzania) wspomnianymi ruchomościami. Przykładowo - poprzez ich sprzedaż, zastaw, użyczenie, darowanie osobom trzecim, itp. Nic takiego nie wynikało bowiem z relacji J.. To jest, by kiedykolwiek udzieliła mu podobnego umocowania.

Co najwyżej zatem, oskarżony mógł z przedmiotów tych korzystać na miejscu, w okresach przebywania u wymienionej, za jej wyraźną wiedzą i zgodą. Okoliczność, że W.od czasu do czasu zamieszkiwał u J. nie miała - sama przez się - najmniejszego wpływu na stwierdzenie braku uprawnień oskarżonego do ruchomości pokrzywdzonej, a co za tym idzie - do samodzielnego rozporządzania nimi. W konsekwencji - również i na ocenę prawną. Na marginesie, oskarżony przez kilka dni poprzedzających inkryminowane zdarzenie w ogóle nie przebywał w budynku J. i nie posiadał klucza, co tym bardziej przemawia za prawidłowością powyższej argumentacji.

Po wtóre, w badanym przypadku stanowczo doszło do przełamania przez W. przeszkody uniemożliwiającej dostęp do rzeczy zgromadzonych w domu (a i w szerszym znaczeniu - do samego budynku) osobom nieuprawnionym. Nie było bowiem tak, jak twierdził oskarżony i co w apelacji powieła de facto obrońca, jakoby wspomniane zabezpieczenie wejścia do piwnicy (której oskarżony dostał się do środka) ograniczyć się miało jedynie do łatwego do "wypchnięcia" okna, co nie wymagało nawet większej siły fizycznej. Co innego podnosiła bowiem M. J.. Wedle jej relacji, co do której brak było wszelkich podstaw, by odmówić jej wiary (vide : k - 56) jasno wynikało, że od strony zewnętrznej przed oknem do piwnicy umieszczone zostały deski i długie śruby rozporowe, która to konstrukcja została przez sprawcę całkowicie rozmontowana.

Dostęp do okna piwnicznego był przeto zabezpieczony, a usunięcie owej przeszkody wymagało zdecydowanie większej inwencji oraz użycia siły fizycznej w szerszym zakresie aniżeli przedstawia to obrońca. Z całą

pewnością nie wystarczało "proste" wypchnięcie samego okna.

Po trzecie, Sąd Rejonowy nie popełnił uchybienia przyjmując działanie J. W. z zamiarem przywłaszczenia cykliniarki, czyli trwałego pozbawienia pokrzywdzonej własności tejże rzeczy oraz trwałego wyjęcia wspomnianej ruchomości z jej majątku.

Nie ulegało oczywiście wątpliwości, iż oskarżony zastawił wspomnianą cykliniarkę w lombardzie za niewielką w sumie kwotę pieniężną, a równocześnie w swych wyjaśnieniach utrzymywał, że chciał ów przedmiot "szybko wykupić" i następnie zwrócić uprawnionej. Potrzebował bowiem w "szybkim trybie" gotówki na prezent dla córki. Faktem było również, iż świadek A. B. potwierdzał naprowadzone wyżej okoliczności, łączne z faktem natychmiastowego zapotrzebowania na pieniądze z przeznaczeniem na prezent dla dziecka.

O ile twierdzeniem dotyczącym zastawienia cykliniarki (tj. rozporządzenia cudzą rzeczą ruchomą) można było dać wiarę, podobnie jak i zamierzonemu przeznaczeniu uzyskanych tą drogą pieniędzy, o tyle dalsze wywody oskarżonego odnośnie woli "szybkiego wykupienia rzeczy" i zwrócenia jej J. W. (podnoszone również w apelacji) nie pozwalały się zaakceptować.

Zastaw został bowiem dokonany na cudze nazwisko - tj. B., który wystąpił tu w klasycznej roli "słupa", co już na wstępie było zabiegiem "podejrzany" - także z punktu widzenia możliwości i woli wykupu zastawionej cykliniarki oraz dokonania jej zwrotu pokrzywdzonej. Czynność zastawienia rzeczy miała miejsce w dniu 8 października 2020 roku, zaś J. W. został pozbawiony wolności w innej sprawie w dacie 12 grudnia 2020 roku, czyli po upływie ponad dwóch miesięcy czasu. Oskarżony mógł zrealizować wykup do 7 listopada 2020 roku, lecz do tego momentu nie poczynił żadnych praktycznie działań w tym kierunku. Podobnie przez kolejny miesiąc.

To wszystko przeczyło twierdzeniom w kwestii zamiaru zwrócenia rzeczy osobie uprawnionej i przekonywało, iż oskarżonym kierował zamiar przywłaszczenia, zaś deklaracje zaprezentowane w toku wyjaśnień nie odpowiadały rzeczywistości. Do analogicznych wniosków prowadziły też zasady doświadczenia życiowego. J. W. nie pracował, nie posiadał źródeł dochodu, toteż wykupienie przedmiotu zastawu

pozostawało całkowicie iluzoryczne już w momencie jego dokonania. Niezależnie od wszystkiego powyższego sytuacja zaistniała w rozpatrywanym przypadku miała miejsce nie pierwszy raz.

Jak podnosiła M. J. (vide : k - 57) : "On to zabrał, bo widocznie potrzebował na alkohol. Jemu się wydawało, że zastawi w lombardzie i chyba, że ja to wykupię, bo on nie miałby za co. On mówi takie rzeczy, że wykupi, ale tego nie robi. Ja wiem, że to było potrzebne na alkohol. Wielokrotnie się zdarzało, że wynosił mi z domu rzeczy i je spieniężał, a ja mu to darowałam". Oskarżony ponadto, gdy rozmawiał z wymienioną po zdarzeniu, to jedynie przeproszał, nie wspominając o chęci wykupienia cykliniarki. Relacja ta wprost przeczyła wersji oskarżonego.

Reasumując, nie mogło być mowy o działaniu J. W. w zamiarze odmiennym aniżeli zamiar przywłaszczenia - jak sugeruje to obrońca. W efekcie nie było podstaw do rozważenia działań oskarżonego w kategoriach wykroczenia z art. 127 kw. Zarazem, Sąd odwoławczy nie znalazł powodów do potraktowania przestępstwa oskarżonego - typowego, "klasycznego" wręcz przypadku kradzieży z włamaniem jako wypadku mniejszej wagi skutkującego łagodniejszym zagrożeniem.

Sąd Rejonowy prawidłowo również ustalił, wskazał i ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wybór wymiaru kary. Okoliczności obciążające przeważały bowiem w sposób zdecydowany nad łagodzącymi.

J. W. działał na szkodę osoby, której winien wdzięczność, a przestępstwa dopuścił się będąc pod działaniem alkoholu. Był przy tym wcześniej czterokrotnie karany i dodatkowo raz następczo. Dwukrotnie wcześniej dokonywał przestępstw przeciwko mieniu i odbywał już karę typu izolacyjnego. Aktualnego czynu dopuścił się krótko po opuszczeniu zakładu karnego. Nie było zatem po jego stronie realnej resocjalizacji.

Okoliczności łagodzące : przyznanie się, skrucha - w żadnej mierze nie "równoważyły" tych pierwszych.

Wymierzona kara jest tym samym adekwatna do znacznego stopnia zawinienia oskarżonego oraz znacznego stopnia szkodliwości społecznej popełnionego występku. Należycie spełni przeto swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie

kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie budzi też zastrzeżeń rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 45 § 1 kk. Mając to wszystko na uwadze, wyrok jako słuszny utrzymany został w mocy.	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. Ż. kwotę 516,60 złotych (w tym 96,60 złotych podatku VAT) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3.	Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego - po myśli art. 624 § 1 kpk - od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Uznał bowiem, iż w sytuacji, gdy J. W. jest pozbawiony wolności w innej sprawie i nie posiada żadnych źródeł dochodu, obciążenie go tymi kosztami byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

1.PODPIS
sędzia Arkadiusz Łata

0.1.Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>1. uznanie oskarżonego J. W. za winnego tego, że w dniu 8 października 2020 roku w G. przy ulicy (...) pokonała zabezpieczenie przed kradzieżą poprzez zdemontowanie desek oraz wypchnięcie okna piwnicznego i w ten sposób dostał się do wnętrza domu jednorodzinnego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia cykliniarkę marki L. o wartości 2.000 złotych należącą do M. J., czym wyczerpał znamiona występku z art. 279 § 1 kk i skazanie go za to - na mocy art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>2. orzeczenie wobec oskarżonego - na mocy art. 45 § 1 kk - przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 400 złotych;</p> <p>3. zaliczenie oskarżonemu - na mocy art. 63 § 1 kk - na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania w sprawie od godziny 18.00 w dniu 28 października 2020 roku do godziny 12.37 w dniu 29 października 2020 roku - tj. jeden dzień.</p>	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana